వీడని బంధాలు

ప్రభ

కూలిగాడు. పెళ్ళంతో పోట్లాడి 'ఈ కొంపలో ఇంకొక్కక్షణం వుండమన్నా వుండను.' అని అరుస్తూ పైమీద గుడ్డలో రెండు పంచెలు లుంగచుట్టుకుని వీధిలో పడ్డాడు, పిల్లలు వెనకాల్నుంచి 'అమ్మోయ్...వోరయ్యోయ్' అని అరుస్తున్నా వినకుండా.

'ఊఁ వెళ్ళనీ ఈ బెదిరింపులు రోజూ ఇనేవేగందా, అయినా ఎక్కడికి పోలాడు? కూటికి ఇల్లు ఎతుక్కుంటూ రాడూ' ఓరాగా గొణుక్కుంది మంగ.

మొగుడు చీటికీ మాటికీ తనతో గిల్లికజ్జా పెట్టుకోవడం బురబుర పొంగే కోపంతో 'ఈ ఇంట్లో ఒక్కక్షణం వుండను, నిన్నేలుకోను' అని బెదిరించడం పెళ్ళయిన ఈ పదేళ్ళల్లో ఎన్ని వందల సార్లయ్యిందో, అన్నివందల సార్లూ మాట తప్పిస్తూ అక్కడా అక్కడా పొంచుండి వేళకి దొంగలా ఇంట్లో చొరబడి 'కూడెట్టే పిల్లా' అని తన పెద్ద కూతురితో అన్నం పెట్టించుకు తినే మొగుడివైపు ఓరగా చూసి ముసిముసిగా నవ్వుకోవడమూ మంగ కలవాటై పోయింది, 'ఈ మడిసిక్కడ తప్పించి మరోసోట బతకలేడు' అనే దీమా కూడా వుంది ఆమెలో.

ఒకరోజు కూలిపనికెళ్ళి నాలుగురోజులు హాయిగా పడుకుని కుముకుతినే మొగుణ్ణి తను గనక పోషిస్తున్నాది అనే గర్వం కూడా వుంది మంగలో.

ఆ సంగతి వూరివాళ్ళకీ తెలుసు 'ఆ మంగ కాబట్టి దున్నపోతులాంటి మొగుణ్ణి కూర్చోపెట్టి మేపుతా వుంది మరొకత్తె అయితే ఇంటినుంచి తగిలేసేదే' అనుకుంటారు.

ఈ మాటంటె కూలిగాడు వూరుకోడు 'టట్, అది నన్ను పోసిత్తా వుందా? నేనేదాన్ని పోసిత్తా వుంటె' అని గొంతు చించుకుంటాడు.

అసలు జరిగింది కూడా ఆ మాట గురించే. పెద్దనాయుడుగారి పన్లోకి బోరింగ్ తవ్వకానికి వెళ్ళాడు ఆ క్రితం రోజు. పనయ్యి వచ్చేస్తుంటె మరో కూలి అడిగాడు 'ఈక్కాలి ఈ రోజైనా రేపూ వస్తావా' అని.

'కూలికి రాపోయినా అడిక్కి లోటుండదు పెళ్ళాం సంపాదిస్తా వుంది, ఈడికేం తిని పైలా పచ్చీస్‌గా తిరుగుతాడు. మనకి అలా సంపాదించే పెళ్ళాం వుంటె మనమూ కూకుందుం కాని మనకా అదురుట్టం ఏదీ?' మరో కూలి వ్యంగ్యం. ఎత్తిపొడుస్తూ నవ్వేడు. నలుగురుపిల్లల తల్లయినా, అందం, శరీ బింకం సడలని మంగ మీద ఆ కూలికి ఎన్నాళ్ళనించో మోజుంది. లొంగని ఆ అందం మీద, ఆ అందాన్ని అనుభవించే వాడిమీదా వాడికి పీకలమొయ్యా కోపం వుంది. ఆ కోపాన్ని వీలైనప్పుడల్లా తీర్చుకోవడం అతని కలవాటు. అతని మాటలకంతా గొల్లున నవ్వేశారు. ఆ మాటలు, ఆ నవ్వులు చూసేసరికి కూలిగాడికి ఎక్కడిలేని పౌరుషమూ పొడుచుకొచ్చింది. 'ఆ మాట మళ్ళా అన్నావంటె నీ నాలిక పీకేస్తాను' అన్నాడు రోషంగా.

'పెళ్ళాన్ని అదుపులో పెట్టుకోలేవు గాని మా నాలిక పీకేస్తావేం' వాళ్ళు మరింత పగలబడి నవ్వారు.

వాళ్ళ మాటలు, నవ్వులు పచ్చిపుండులో కారం పులిమినట్లు జల జల్లాడిస్తుంటే కోపాన్ని దిగమింగుతూ యింటి మొహం పట్టాడు. దీపాలు పెట్టే వేళైనా భార్య ఇంకా ఇంటికి రాలేదు అనేసరికి కూలిగాడికి మర్చిపోయిన కోపం రైజయ్యింది మళ్ళా. 'మన బంగారం మంచిదైతే ఒకర్ననే పనేం వుంది? అళ్ళన్నారంటె అనరూ, ఇంతసేపు ఇదెక్కడుంది' పళ్ళు నూరుతూ కూర్చున్నాడు గుమ్మంలో. పెద్దపిల్ల గౌరి 'అన్నం పెట్నా అయ్యా' అని రెండు మూడుసార్లు అడిగినా ఉలుక్కనే వాడి నోట్లోంచి ఏ మాటా రాకపోయే సరికి వాని మానాన్న అది వూరుకుంది 'అమ్మొచ్చి పెడద్దిలే' అనుకుంటా.

అప్పుడే వచ్చింది మంగ. పొద్దున్న పువ్వులా అలంకరించుకెళ్ళిన భార్య నలిగి ఉస్సురస్సురంటూ రావడం వాడి అనుమానాన్ని మరింత బలపర్చింది. 'నాంచ్చారి నప్పుడివాకా ఎక్కడ తొంగున్నావే' ఎద్దు రంకెలేసినట్లు పెలికేకపెట్టి చేతిలో కర్రెత్తాడు. అసలే చిరాగ్గా వచ్చిన మంగకి మొగుడి కోపం ఎందుకో, ఏందిమిటో

చెప్పున అర్థం కాలేదు. ఆ అయోమయావస్థలోనే అదిరిపడి చూస్తూ 'ఏందయ్యా కోపం, వళ్ళు తిన్నగ లేదా' అని గొణుక్కుంటూ మీద పడే దెబ్బను కాసుకునే వుద్దేశ్యంతో ఇలా నెట్టింది కర్రని పక్కకి. అంతే ఏమరుపాటుగా వున్న ఈరిగాడు కర్రతో పాటెళ్ళి దూరంగా పడ్డాడు. పెళ్ళాన్ని కొట్టలేక పోవడమేగాక తనే దెబ్బతిన్నందుకు అతని అహం పూర్తిగా దెబ్బతిన్నందున నోటి కొచ్చిన తిట్లన్నీ వల్లించేసాడు వరుసగా.

'నోరుందని పారేసుకోబాక, నాకు తిక్క రేగిందంటె మంచిదాన్ని కాదు' అంది మంగ కోపంగా. ఇక ఏమీ చేయలేక తన పంచి గుడ్డలు చంకనెట్టుకుని బైలుదేరాడు 'ఇక ఈ యింట్లో ఇంకో చనం వుండను' అంటూ.

ఎదురింటి పుల్లమ్మ, ఆ పక్కింటి ఎల్లమ్మా 'ఏందయ్యా ఈ రోసం' అని వారించబోయారుగాని వాళ్ళ మాటలు ఖాతరు చేయకుండా ముందుకి దూసుకి పోయాడు సడలని బింకంతో.

ఎక్కడికి పోతాడు అని నిర్లక్ష్యంగా వూరుకున్న మంగ పైకి గంభీరంగా తిరిగినా మనసులో మాత్రం 'ఈ మడిసింకా రాలేదేమబ్బా' అని క్షణమొక యుగంలా ఎదురు చూసింది. ఊరు మాటు మణిగినా మొగుడిజాడలేదు. వస్తాడనే ఆశా కనిపించడం లేదు. ఆవేదన అణచుకోలేక వీధి తలుపులు వారగావేసి చీమ చిటుక్కుమన్నా మొగుడే అన్నట్లు ఉద్వేగంగా చూస్తూ గడిపింది. పుల్లమ్మతో మొరపెట్టుకుంది 'సూశావా పెద్ది ఈమడిసి ఆదేపోక పోనాడు' అని కళ్ళంబడి నీళ్ళు తెమ్ము కుంది.

'ఊరుకోమె పిచ్చిమొద్దా ఆడెక్కడ కెళ్తాడు. నిన్నూ నీ పిల్లల్నీ ఇడిసెట్టెళ్ళడానికి ఆడిపాణం ఒప్పుద్దా? కోపం తగ్గేతలికి ఆడే వస్తాడు' అని మందలించింది పుల్లమ్మ

ఆ రాత్రంతా కోడినిద్రతోనే గడిపేసింది మంగ, వండిన అన్నం కదల్లేదు. ఆడు రాందే నేనెలా తిన్ను అని మంగ, అమ్మా, అయ్యా తిన్లేదు బువ్వ మేమెల్లా తినను అని పిల్లలు ఎవరిమట్టుకు వారు కడుపులో కాళ్ళెట్టుకుని పడుకుండి పోయారు.

తెల్లారేతలికన్నా రాడా మొగుడు అని ఆశపడిన మంగకి అప్పుడూ నిరాశే ఎదురయ్యింది. గబగబ పాచిపని పూర్తి చేసి పెద్దపిల్లని లేపి 'నేను భూషయ్య గారింటికెళ్తున్నా, ఇల్లు జాగరత. అయ్యొస్తే అన్నం పెట్టు' అనిచెప్పి వెళ్ళిపోయింది.

భూషయ్యగారి పెద్దకోడలికి పురుటి స్నానం చేయించి, వాళ్ళు పెట్టిన అన్నం కూరలు తీసుకుని యింటికొచ్చేసరికి పెద్ద పిల్ల గౌరి గుమ్మంలోకే ఎదురొచ్చి చెప్పింది. 'అయ్యింకా రాలేదమ్మా' అని ఆ మాటతో మంగకి గుండెలు జారి పోయాయనిపించింది. రాత్రి, ఓ పగలు గడిచినా అతగాడు రాలేదంటే ఏమనుకోవాలి? ఎక్కడ వున్నాడు? అని మనసు గుంజాటన పడుతుంటె రావుణ్ణి పది పైసలు ఇస్తానని ఆశపెట్టి వాళ్ళ బావని వెతికిరమ్మని ఊళ్ళోకి తరిమింది. వాళ్ళయ్య ఎక్కడెక్కడ తిరిగేది తెలిసివున్న రావులు ఆ చోట్లన్నీ గాలించి ఓ గంటకే 'అయ్య కనిపించలేదమ్మా' అని చల్లగా చెప్పిపోయాడు. మరెక్కడ వున్నట్లు? 'ఎంతాలోచించినా మంగకి దారితెన్ను అందడం లేదు. ఇన్నాళ్ళా ఎలా ఎలా అని వదంపాడిన తను ఆ రోజు నిజంగానే పరారైపోయాడా? అదే నిజమైతే నోరి బగుమంతుడా నాకేది దారి? ఈ నలుగురు పిల్లలతో నే నేమై పోనూ, నేనూ, నాపిల్లలు ఈడిలో పడ్తే మమ్మల్ని ఆదుకునే వాళ్ళెవరూ? మొగుడు సంపాదించినా, సంపాదించక పోయినా, మాట మంచి తనంతో ఈ సంసారాన్ని లాక్కొస్తున్నది కాని మొగుడిక్కులేని సంసారాన్ని చూస్తూ చూస్తూ ఎవరు భరించగలరు? అయినా తనబత్తుకెంత చులకనై పోతాది రేపట్నుంచి! పరిపరివిధాల పోతోమనసుతో పిచ్చిదాన్లా మతిపోయినదాన్లా, చిరాగ్గా, పరాగ్గా తిరిగింది పొద్దువాలే దాకాను.

పువ్వులా అలంకరించుకుని కుల్కుతూ తిరిగేమంగ మన్ను తిన్న పాములా, మొహం దిగాలేసుకుని తిరుగుతుంటె 'ఏయె మంగా దిగులంతా నీ మొహంలోనే వుంది' అని ఒకరిద్దరు పలకరించబోతే వాళ్ళకి సమాధానం చెప్పలేక పోయిందామె. ఏలా చెప్పుతుంది? మనసంతా మబ్బుపట్టిన ఆకాశంలా నిండివుంది అది ఏ క్షణంలో అయినా కన్నీటి రూపంలో బైటికి దూకడానికి సిద్ధంగావుంది.

పుట్టి బుద్దెరిగాకా ఎప్పుడూ దేవుణ్ణి మనస్ఫూర్తిగా తలుచుకోని మంగ ఆరాత్రి మంచంమీద కూర్చుని రెండు చేతులూ జోడించి 'ఎంకన్నబాబూ నా మొగుడు తిరిగి ఇంటికొచ్చేలా చెయ్యి, అలా చేస్తేనా, నీ కొండ కొస్తాను, నా తల నీలాలు సమర్పించుకుంటాను, కొంగు ముళ్ళేసుకుని ఇద్దరం నీ గుడిచుట్టూ పదచ్చినం చేస్తాము' అని పదేపదే దణ్ణం పెట్టుకో సాగింది.

ఈరిగాడు ఆరాత్రి వెళ్ళిపోతున్నా అని బైటపడ్డాడు కాని ఇవతల కొచ్చేసరికా ఎక్కడకెళ్ళాలో చప్పున తోచలేదు. ఆరాత్రి పునుకులంతా ఇంటి అరుగుమీద పడుకున్నాడు. కాకులు కావ్ కావ్ మనగానే లేచి రోడ్డు పుచ్చుకున్నాడు. చీకటి రేఖ లింకా విడిపోలేదు. మెలకువ వచ్చినా బద్ధకం తీరక జనం యింకా నిద్రమంచాల మీదే వున్నారు. ఈరిగాడికి మంగ మొగుడిగా బతకడం ఇష్టంలేదు. ఎక్కడైనా దూరంగాపోయి బాగా డబ్బు సంపాదించాక తన పిల్లల్ని తీసుకుపోవాలని వుంది మనసులో. పిల్లలు గ్నాపకంవచ్చి మనసు కలవరపడింది. 'పిల్లలు తనకోసం ఏడుస్తున్నారేమొ? తను కనిపించక బెంగ పెట్టుకుంటారేమొ?' అని రెండురోజులు పోతే అన్నీ సెంగుడు పోతాయి అని సమాధానం చెప్పుకున్నాడు; అడుగులు బరువుగా పడుతున్నాయి 'మరీ బస్తీకేనా ప్రయాణం' అంతరాత్మ ప్రశ్నించింది తీక్షణంగా. అవును అక్కడికే, అక్కడైతే నాలుగరకాల పనులూ దొరుకుతాయి. ఇక్కడేముంది? మన్ను, బురద ఇదేగా అక్కడైతే కాపీ ఒటేళ్ళు, మిల్లులు, సినిమా హాళ్ళు, ఒకటేమిటి అనేకరకాల వృత్తులు వున్నాయి చేసుకోవాలేగాని, ధీమాగా చెప్పుకున్నాడు అంతరాత్మకి. కాని అక్కడా పనులు అంత సులభంగా దొరకవని పాపం ఈరిగాడికి తెలియదు. బస్తీ, బస్తీ అనుకోవడమే గాని ఆ బస్తీలు

పండిత డి. గోపాలాచార్యులవారి
ఆరోగ్యమునకు-బలవృద్ధికి
స్త్రీల ఆరోగ్యానికి
బిడ్డల టానిక్కు
రక్తశుద్ధికి
జ్వరముకు
ఆయుర్వేదాశ్రమం లిమిటెడ్ మదరాసు 17

35 సం॥ అనుభవం
వరిబీజము బుడ్డలు బీజకుట్టు
మొదలగు వ్యాధులకు ఆపరేషన్
లేకుండా గ్యారంటీగా బాగుచేయబడును
వివరములకు:
రే అండ్ కో ఆసుపత్రి
గౌలిగూడ సంబస్‌డిపో ఎదుట,
హైదరాబాద్-12
ఆఫీస్ ఫోన్-42870 ఇంటిఫోన్: 45426.

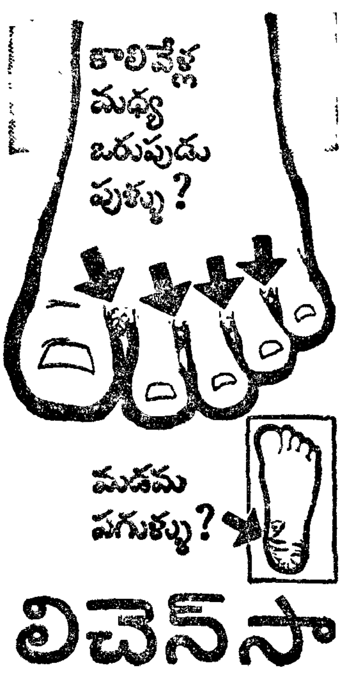

లివెన్‌సా
వాడండి
DZ 1613 ATG

విడని బంధాలు

ఎక్కడ వుంటాయో ఎలా వుంటాయో, మూడుపదులు దాటినవాడి కన్నుకు తెలియదు బస్తీలంటె ఎడాపెడా మేడలు, మిద్దెలతో. కోటలతో నిండి అందంగా భూలోక స్వర్గంలా వుంటుందని వాడి వుద్దేశ్యం. వాడిజన్మలో ఎప్పుడూ రైలుబండి ని, బస్సుగాని ఎక్కి ఎరుగడు. బెజవాడ ఏ మూలుందో, రాజమండ్రి ఎక్కడో ? ఏ బండెక్కితే ఏవూరు వెళ్తుందోకూడా వాడికి తెలియదు. నోట్లో నాలుకుంటె వెళ్లలేక పోతానా అన్నదే వాడి ధీమా. ఏ వూరెళ్తే మంచిదో అని ఆలోచించాడు కొంతసేపు. ఆ వూర్నించి ముగ్గురెళ్లారు బస్తీలకు. ఒకరు రాజయ్యగారి పెద్దకొడుకు, అతను చాల పెద్ద ఉద్యోగమే చేస్తున్నాడని ఆ వూరివాళ్ల నమ్మకం. రెండవవాడు భూషయ్యగారి చిన్నతమ్ముడు. అతను డాక్టరని, ఎంత గడ్డురోగమయినా సరే ఇట్టే తగ్గించి వేస్తాడని ప్రతీతి. ఇక మూడోవాడు చంద్రయ్య. అతను ఊళ్లో, వున్న పొలం, ఇల్లు తెగనమ్ముకుని, అదేదో వూరెళ్లిపోయి అక్కడ పెద్ద హోటల్ పెట్టి వేలకివేలు సంపాదిస్తున్నట్లు చెప్పుకుంటారు ఆ గ్రామస్థులు. వరుసగా ఈ ముగ్గురూ జ్ఞాపకం వచ్చారు ఈరిగాడికి 'రాజయ్యగారి పెద్దబ్బాయి దగ్గరకెళ్తే మా వూరివాడే అనే అభిమానంతో పని చూపించకపోతాడా' అనుకున్నాడు. పోనీ చంద్రయ్య దగ్గరకెళ్తే 'మా హోటేల్లో గిన్నెలు తోవు అంతకన్న పనేవిటి' అంటాడేమో. 'ఛీ, ఛీ, గిన్నెలు తోమినా ఇంత బతుకూ బతికి' చంద్రయ్య ఎదురుగావుండి అడిగినట్లే ఊహించుకున్న ఈరిగాడు రాజయ్యగారి పెద్దకొడుకు దగ్గరకే వెళ్లడానికి నిశ్చయించు కున్నాడు. నెమ్మదిగా కాళ్లీడ్చుకుంటూ స్టేషన్ చేరుకున్నాడు. రాత్రి తిండి తిననందున బోలెడుదూరం నడిచినందున కడుపులో ప్రేపులు ఆకలి ఆకలి అంటూ ఆరాటపడసాగాయి. రాత్రి మంగతో పోట్లాట పెట్టుకున్నా వస్తూ వస్తూ మంగబొట్టు పెట్లో పెట్టుకున్న అయిదు రూపాయలు తెచ్చుకున్నాడు గనుక స్టేషన్లో వున్న కాఫీ హోటల్లో దూరి పెసరట్టు ముక్కా తిని [illegible] తల కొచ్చిన ఈరిగాడికి ఎక్కడన్నా కాస్సేపు నడుం వాలుస్తేగాని బండి ముందుకి నడవదనిపించింది.

ఆ స్టేషన్నిండా జనం, ఒకటే రణగొణ ధ్వని, హడావిడి. ఆ సందడికి దూరంగా, ఓ మూల, పైమీద గుడ్డ పర్చుకుని పడుకున్న ఈరిగాడికి కాస్సేపటికే గాఢనిద్ర పట్టేసింది. అలా ఎంతసేపు పడుకున్నాడో ? ఎవరో కబ్బున లేపారు. నిద్రలోంచి తుళ్లిపడి లేచాడు వాడు. తను పట్నంపోయే వుద్దేశ్యంతో అక్కడ కొచ్చినట్లు, మస్తుగా తిని నిద్రపోయినట్లు ఏమీ జ్ఞాపకం లేదు. ఇంట్లో పడుకున్నవాడు ఇక్కడ కెలా వచ్చాడా అని మొదట చాల కంగారు పడ్డాడు. కాస్సేపటికి మనసు కుదుటపడ్డాక మంగతో పోట్లాడి తనే ఇక్కడ కొచ్చినట్లు గుర్తు వచ్చింది. పొద్దు వాలిపోయింది. రైలుబండి వచ్చినట్లుగాని వెళ్లినట్లుగాని జాడ కనిపించలేదు. ప్రయాణికులంతా నిమ్మకు నీరెత్తినట్లు నిశ్చలంగా కూర్చుని వున్నారు.

'బండింకా రాలేదా?' ఓ వయసు మళ్లినవాడిని అడిగాడు ఆవలిస్తూ.

'ఏ వూరు బోవాలె?' ఎదురుప్రశ్న వేసాడు ఆ వ్యక్తి.

'నేను ఏడకెళ్తే ఈనగారి కెందుకో' మనసులోనే విసుక్కున్న ఈరిగాడు టెంపరిగా చూస్తూ 'పట్నం పోవాలె' అన్నాడు దర్జాగ.

'ఈ రోజుల్లో, డబ్బున్న ప్రతివోడూ పెద్దమనిషే అన్నట్లు హంగూ పొంగు గల వూళ్ళన్నీ పట్నాలకిందే జమ, ఇంతకీ ఏ పట్నం పోతావు ? ఇశాకపట్నమా ? చెన్నపట్నమా ?'

పేరు చెప్పడానికి నోరు తిరక్క తడబడూ 'అదే ఆ పట్నమే' అన్నాడు ఈరిగాడు

'చెన్నపట్నమా' చెన్నపట్నం పోయే మొఖమేనా అన్నట్లు వ్యంగ్యంగా నవ్వేడు అతను.

అడిగినదానికి జవాబివ్వకుండా అనవసరమ్మాలిన ప్రశ్నలు వేసే ఆ ముసలాడి మీద ఎంతయినా కోపం వచ్చింది ఈరిగాడికి. ఇతన్నడిగి లాభంలేదని మరో అతన్ని అడిగాడు 'రైలుబండి రావడానికి

ఇంకా ఎంతసేపు పట్టేనుంది'వి.

పై స్టేషన్‌లో గూడ్సుబండి పడి పోయిందట. అది తీస్తేగాని బండి రావడానికి వీలులేదు. అబ్బే అప్పుడే ఎక్కడ ఇంకా రెండు మూడు గంటలు పట్టొచ్చు' అని చెప్పాడతను. ఇంకా రెండు మూడు గంటలే ఎక్కడలేని నీరసమూ వచ్చేసింది ఈరిగాడికి. ఇల్లు విడిచిపెట్టి ఎప్పుడూ ఇంతసేపు వుండని కారణాన ఎన్నో యుగాలైపోయినట్లుంది మంగ, పిల్లలు, మనసులోదూరి అల్లరి పెట్ట సాగారు. మనసుని కుదుట పర్చుకోవాలని అక్కడనుంచి లేచి స్టేషనంతా కలయతిరిగాడు. పూసలదండలు బేరమాడుతుంటే పెద్ద పిల్ల రూపుకళ్లలో కదలాడింది మరోచోటికెళ్లాడు. వో ఆడకూతురు ఇద్దరుపిల్లలు కూర్చుని వున్నారక్కడ 'అమ్మో అయ్యో ..' అని ఏడుస్తున్నది చిన్నపిల్ల. ఏడ్చేపిల్లలను సముదాయించలేక పోతున్నది తల్లి. ఆపిల్ల ఏడ్పు అంతకంతకీ తారాస్థాయి నందుకుంటున్నది. 'వస్తాడు ఊకో' అని మాట మర్లిస్తూ ఆ కబురూ ఈ కబురూ చెప్తున్నదావిడ. కాని ఆపిల్ల వింటే కదూ. మొదట కౌతుకంగా అటే చూసిన ఈరిగాడికి ఏడ్చేపిల్ల తన చిన్న కూతురుగా కనిపించినట్లయింది. తనకోసం పిల్లలు ఏడుస్తున్నారేమో? వాళ్లని ఊరొక్క పెట్టలేక అది వాళ్లని చావబాదుతున్నదేమొ? అందులో చిన్నపిల్ల తనకు బాగా మాలిమయ్యింది. తను కనిపించకపోతే ఎంతో ఏడుస్తుంది దాని ఏడ్పు మాన్పడం ఎవరి తరమూకాదు, తను దగ్గరవుంటే చాలు ఎంతేడ్చేదైనా టక్కున మాని నవ్వుతుంది పిచ్చిముండ తనకోసం ఎంత ఏడుస్తున్నదో? ఊళ్లో వాళ్లు ఏదో అన్నారని పెళ్లాంమీద కోపం పిల్లలమీద చూపెట్టడమేమిటి తన చాదస్తం కాకపోతే అదెలా పోతే ఏకేం నాపిల్లలు సల్లగావుంటె చాలమ్మా, వాళ్లకోసమైనా నేను వెనక్కి ఎల్లిపోతాను. నాకు ఏ పట్నాలు వద్దు. కడుపుతో సీళ్లు కదలకుండా వున్న వూళ్లో కన్నపిల్లల ఆటపాటలు చూస్తూ బతకడం కంటె నాకింకేం కావాలి? రకరకాల ఆలోచనలతో వాడి తల తిరిగిపోయింది. ఇక పట్నం పోవాలనే మోజు కూడా పోయింది. పిల్లలు. పిల్లలు ఎంత బెంబేలు పడిపోతున్నారో! వాడి కాళ్లక్కడ నిలవలేక పోయాయి ఎవరో తరుముకొస్తున్నట్టు స్టేషన్లోంచి యివతలబడి యింటి ముఖం పట్టాడు ఈరిగాడు. చీమ చిటుక్కుమన్నా లేచి గుమ్మంలోకి ఆత్రంగా చూస్తున్న మంగ మొగుడు పిల్లిలా లోపలికి రావడంచూసి దిగులు తీరిపోయి సంతోషం పెనవేస్తుండగా "కాళ్లు కడుక్కో అన్నం పెడ్తాను' అంది మృదువుగా. ●

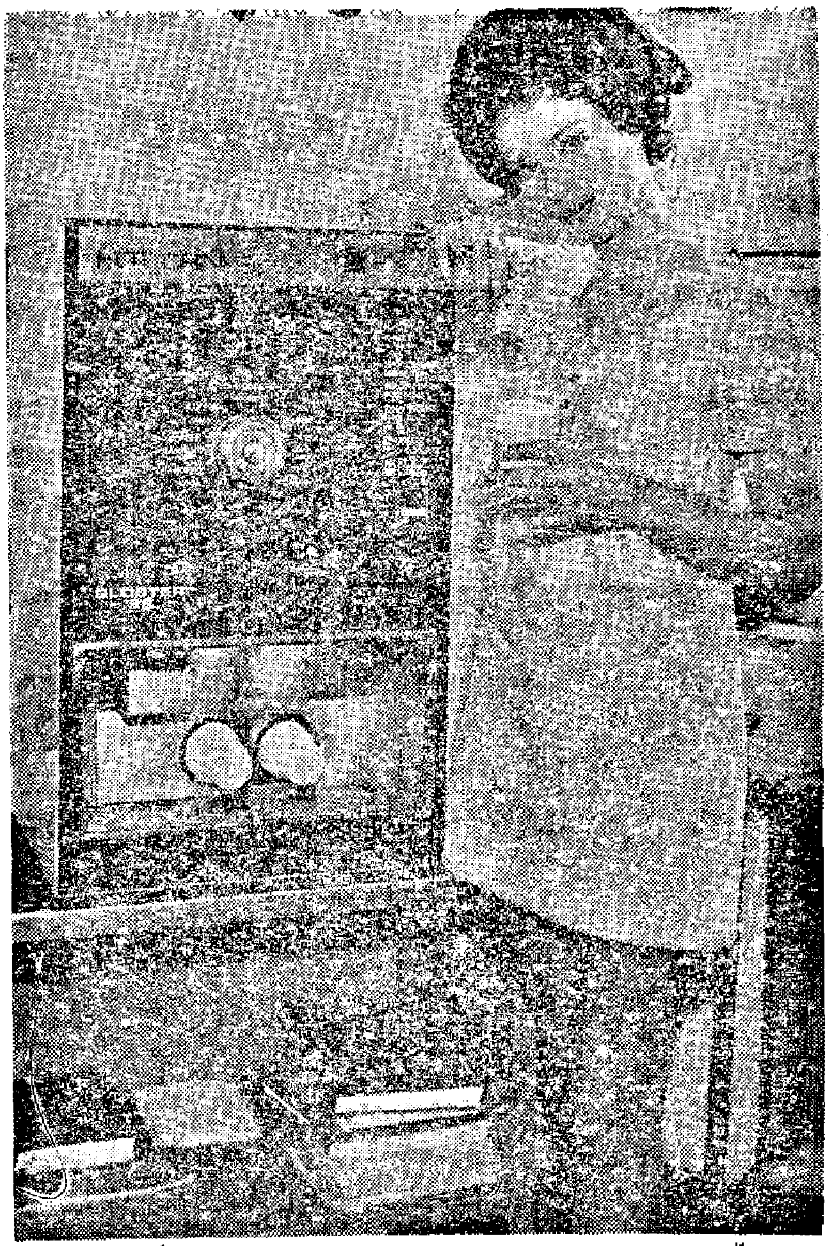

నాణెం వేస్తే కావలసిన డ్రింకులు ఇచ్చే మెషీన్.